

ARREST VAN HET HOF

(Vijfde kamer)

van 8 november 2001

in zaak C-143/99 (verzoek van het Verfassungsgerichtshof om een prejudiciële beslissing): *Adria-Wien Pipeline GmbH en Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke GmbH tegen Finanzlandesdirektion für Kärnten* ⁽¹⁾

(„Energieheffing — Restitutie uitsluitend aan ondernemingen die stoffelijke goederen produceren — Staatssteun”)

(2002/C 3/08)

(Procestaal: Duits)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

ARREST VAN HET HOF

(Tweede kamer)

van 8 november 2001

in zaak C-228/99 (verzoek van het Tribunale civile e penale di Cagliari om een prejudiciële beslissing): *Silos e Mangini Martini SpA tegen Ministero delle Finanze* ⁽¹⁾

(Landbouw — Gemeenschappelijke ordening der markten — Restituties bij uitvoer — Afschaffing — Uitlegging en geldigheid van verordeningen (EG) nrs. 1521/95 en 1576/95 — Ontbreken van motivering)

(2002/C 3/09)

(Procestaal: Italiaans)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-143/99, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 177 EG-Verdrag (thans artikel 234 EG) van het Verfassungsgerichtshof (Oostenrijk), in de aldaar aanhangige gedingen tussen *Adria-Wien Pipeline GmbH*, *Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke GmbH* en *Finanzlandesdirektion für Kärnten*, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van artikel 92 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 87 EG), heeft het Hof (Vijfde kamer), samengesteld als volgt: P. Jann, kamerpresident, A. La Pergola, L. Sevón, M. Wathelet (rapporteur) en C. W. A. Timmermans, rechters; advocaat-generaal: J. Mischo; griffier: H. A. Rühl, hoofdadministrateur, op 8 november 2001 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Nationale maatregelen die voorzien in gedeeltelijke restitutie van energieheffingen op aardgas en elektriciteit zijn geen steunmaatregelen in de zin van artikel 92 EG-Verdrag (thans, na wijziging, artikel 87 EG), indien zij van toepassing zijn op alle ondernemingen op het nationale grondgebied, ongeacht de aard van hun activiteiten.
- 2) Nationale maatregelen die slechts voorzien in gedeeltelijke restitutie van energieheffingen op aardgas en elektriciteit voor ondernemingen die zich aantoonbaar hoofdzakelijk bezighouden met de productie van stoffelijke goederen, moeten worden gekwalificeerd als steunmaatregelen in de zin van artikel 92 van het Verdrag.

⁽¹⁾ PB C 188 van 3.7.1999.

In zaak C-228/99, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van het Tribunale civile e penale di Cagliari (Italië), in het aldaar aanhangige geding tussen *Silos e Mangini Martini SpA* en *Ministero delle Finanze*, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging en de geldigheid van de verordeningen (EG) van de Commissie nrs. 1521/95 van 29 juni 1995 en 1576/95 van 30 juni 1995, tot vaststelling van de restituties bij uitvoer voor mengvoeders op basis van granen (PB L 147, blz. 65, en PB L 150, blz. 64), heeft het Hof (Tweede kamer), samengesteld als volgt: N. Colneric, kamerpresident, R. Schintgen (rapporteur) en V. Skouris, rechters; advocaat-generaal: L. A. Geelhoed; griffier: L. Hewlett, administrateur, op 8 november 2001 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Verordening (EG) nr. 1521/95 van de Commissie van 29 juni 1995 tot vaststelling van de restituties bij uitvoer voor mengvoeders op basis van granen, was van toepassing op de exporten waarvoor de bevoegde douaneautoriteiten op de datum van bekendmaking ervan de aangifte ten uitvoer hebben aanvaard waarin was vermeld dat een restitutie bij uitvoer zou worden gevraagd, en waarvoor geen vaststelling vooraf van de restitutie bij uitvoer was gevraagd
- 2) Verordening (EG) nr. 1576/95 van de Commissie van 30 juni 1995 tot vaststelling van de restituties bij uitvoer voor mengvoeders op basis van granen, heeft verordening nr. 1521/95 niet herroepen en heeft dus geen enkele invloed gehad op de toepasselijkheid ervan op 30 juni 1995.
- 3) Verordening nr. 1521/95 voldoet niet aan de motiveringsplicht van artikel 190 EG-Verdrag (thans artikel 253 EG), en is bijgevolg ongeldig.

- 4) De ongeldigheid van verordening nr. 1521/95 heeft tot gevolg dat de restituties bij uitvoer voor mengvoeders op basis van granen, waarvan de aanvraag in het vooruitzicht werd gesteld in de aangiften ten uitvoer die de bevoegde douaneautoriteiten op 30 juni 1995 hebben aanvaard en waarvoor geen vaststelling vooraf werd gevraagd, moeten worden berekend volgens verordening (EG) nr. 1415/95 van de Commissie van 22 juni 1995 tot vaststelling van de restituties bij uitvoer voor mengvoeders op basis van granen.

(¹) PB C 246 van 28.8.1999.

ARREST VAN HET HOF

van 27 september 2001

in zaak C-235/99 (verzoek van de High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Divisional Court) om een prejudiciële beslissing): The Queen tegen Secretary of State for the Home Department, ex parte: Eleanora Ivanova Kondova (¹)

(Externe betrekkingen — Associatieovereenkomst EEG/Bulgarije — Vrijheid van vestiging — Frauduleus verkregen inreisvergunning — Verplichting voor lidstaat tot vergoeding van schade van particulier die zich beroept op rechtstreeks toepasselijk recht van vestiging op grond van associatieovereenkomst)

(2002/C 3/10)

(Procestaal: Engels)

(Voorlopige vertaling; de definitieve vertaling verschijnt in de Jurisprudentie van het Hof)

In zaak C-235/99, betreffende een verzoek aan het Hof krachtens artikel 234 EG van de High Court of Justice (England & Wales), Queen's Bench Division (Divisional Court) (Verenigd Koninkrijk), in het aldaar aanhangig geding tussen The Queen en Secretary of State for the Home Department, ex parte: Eleanora Ivanova Kondova, om een prejudiciële beslissing over de uitlegging van de artikelen 45 en 59 van de Europa-overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschappen en hun lidstaten, enerzijds, en de Republiek Bulgarije, anderzijds, namens de Gemeenschap gesloten en goedgekeurd bij besluit 94/908/EG, EGKS, Euratom van de Raad en van de Commissie van 19 december 1994 (PB L 358, blz. 1), heeft het Hof, samengesteld als volgt: G. C. Rodríguez Iglesias, president,

C. Gulmann, A. La Pergola (rapporteur), M. Wathelet en V. Skouris, kamerpresidenten, D. A. O. Edward, J.-P. Puissechot, P. Jann, L. Sevón, R. Schintgen en F. Macken, rechters; advocaat-generaal: S. Alber; griffier: H. von Holstein, adjunct-griffier, op 27 september 2001 een arrest gewezen waarvan het dictum luidt als volgt:

- 1) Artikel 45, lid 1, van de Europa-Overeenkomst waarbij een associatie tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschappen en hun lidstaten, enerzijds, en de Republiek Bulgarije, anderzijds, die namens de Gemeenschap is gesloten en goedgekeurd bij besluit 94/908/EG, EGKS, Euratom van de Raad en van de Commissie van 19 december 1994, moet aldus worden uitgelegd, dat het binnen de werkingssfeer van deze overeenkomst een nauwkeurig bepaald en onvoorwaardelijk beginsel stelt, dat voldoende werkbaar is om door de nationale rechter te kunnen worden toegepast en dat derhalve de rechtspositie van particulieren kan beheersen. De rechtstreekse werking die dus aan die bepaling moet worden toegekend, brengt mee, dat Bulgaarse onderdanen het recht hebben zich er voor de rechterlijke instanties van de lidstaat van ontvangst op te beroepen, ondanks dat de autoriteiten van laatstgenoemde staat overeenkomstig artikel 59, lid 1, van de overeenkomst bevoegd blijven de nationale wettelijke regeling betreffende toelating, verblijf vestiging op die onderdanen toe te passen.
- 2) Het recht van vestiging in de zin van artikel 45, lid 1, van de associatieovereenkomst omvat, als uitvloeisels van dat recht, een recht op toelating en een recht op verblijf voor Bulgaarse onderdanen die activiteiten van industriële, commerciële en ambachtelijke aard, en activiteiten van de vrije beroepen in een lidstaat wensen uit te oefenen. Uit artikel 59, lid 1, van de associatieovereenkomst volgt evenwel, dat deze rechten van toelating en verblijf niet absoluut zijn en dat de uitoefening ervan in voorkomend geval door de regels van de lidstaat van ontvangst betreffende toelating, verblijf en vestiging van Bulgaarse onderdanen kan worden beperkt.
- 3) Artikel 45, lid 1, juncto artikel 59, lid 1, van de associatieovereenkomst verzet zich in beginsel niet tegen een stelsel van voorafgaande controle, dat de verlening van een inreis- en verblijfsvergunning door de ter zake van immigratie bevoegde autoriteiten afhankelijk stelt van het bewijs door de aanvrager, dat hij werkelijk voornemens is een werkzaamheid als zelfstandige te beginnen, zonder tegelijkertijd arbeid in loondienst te verrichten of een beroep op openbare middelen te doen, en dat hij van meet af aan over voldoende financiële middelen beschikt en een redelijke kans van slagen heeft. Materiële vereisten als die gesteld in de paragrafen 217 en 219 van de United Kingdom Immigration Rules (House of Commons Paper 395) hebben juist tot doel, de bevoegde autoriteiten in staat te stellen dit na te gaan, en zijn geschikt ter bereiking van dat doel.
- 4) Artikel 59, lid 1, van de associatieovereenkomst moet aldus worden uitgelegd, dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat van ontvangst een krachtens artikel 45, lid 1, van de overeenkomst ingediende aanvraag mogen afwijzen op de enkele grond, dat de Bulgaarse onderdaan zich bij de indiening ervan illegaal op het grondgebied van die staat ophield wegens het afleggen van valse verklaringen tegenover die autoriteiten of het afleggen van relevante feiten ter verkrijging van de — op een andere grondslag aangevraagde — oorspronkelijke toelating in die staat. Zij kunnen bijgevolg verlangen, dat die onderdaan